

когато очитѣ ѝ са срѣшнѣхъ съ неподвижнитѣ онѣзи очи, отъ които са бѣ изгубила лучата на любовта и на живота, тя не можи да са стѣрпнѣ, и извика тѣѣ страшно както чловѣкъ който вижда привиденіе, и пакъ като са свѣсти, повторително цалуваше очитѣ, челото, устата на брата си, и съ рѣка като че лъ самозабвеніе простѣрна тя пріе погребалната лампада отъ рѣцѣтѣ на първосвещеника на храма, въ който едно време служаше братъ ѝ.

Тутакси една музыкална армонія извѣсти че са наченва освещеніето.

СЛАВОСЛОВІЕ НА ВѢТРА.

Отъ дивнитѣ твои чертозы
Желанный вѣтре ты повѣй,
Или кат' Югъ бѣлъ и дѣждовенъ,
Или сърдитъ люгъ катъ Борей.

Теб' чакамы като Зефира,
Когато пѣленъ съ ароматъ
Сдруженъ съсъ пѣстрата Цвѣтана
Расхубавява цѣлый свѣтъ.

Я, виждъ съ какво богатство миро
Теб' умолява цѣлъ народъ,
И никага не са ѝ дымило
Благоуханенъ толкосъ плодъ.

Нито отъ роскошнитѣ Темпы,
Нито отъ Кипъръ и Парнасъ
Кадило са е къмъ небето,
Каквото тука въ този часъ.

О, вѣтре, що животь дарувашь
Въ този свѣтъ на сѣка тварь,
Ты тѣзи разруши прѣстъ бѣдна,
Назадъ земи си своя даръ.

Но ето той крылъ расперя,
Отъ облацы са спуща бѣръзъ,
Останкитѣ доурѣ, покрыва
Съ пламѣцы околорѣзъ.